

øge de finansielle Krav til Statskassen. Jeg skal som en saadan større Opgave nævne den, som ogsaa det ærede Medlem for Ringkøbing fremdrog: Procesreformen. Jeg vil for saa vidt gerne gaa et Skridt videre, som jeg vil rette en udtrykkelig Forespørgsel til den højtærede Justitsminister om, hvad han tænker at gøre med Hensyn til Procesreformen. Det blev rigtig fremhævet af det ærede Medlem for Ringkøbing, at Kommissionen har siddet i meget lang Tid, og at det som Følge deraf unægtelig skulde synes at haste saa meget mere med, at Lovgivningsmagten tog fat og gjorde sin Del af Arbejdet. Det er ogsaa ganske naturligt, at der røres ved denne Sag fra Folketingets Side, da det jo var paa Folketingets Initiativ, at Kommissionen blev nedsat, og at Sagen blev bragt frem til det nuværende Stadium. Jeg vil altsaa spørge den højtærede Justitsminister, om det ikke er hans Hensigt at fremsætte Proceskommissionens Forslag helt eller delvis, og hvorledes han stiller sig til den Revision af Straffeloven, som vel med Nødvendighed maa følges med eller følge af Procesreformen, og som ogsaa blev saa stærkt paakaldt ved det nys afholdte Kriminalistmøde.

Det er en Opgave, der ikke kan løses uden finansielle Ofre. Og mange andre foreligger der. Vore Kommunikationsforholds Udvikling vil allerede i en nær Fremtid stille betydelige Krav til Statskassen — i Fremtiden endnu større — og Opfordringen til Sparsommelighed er altsaa for saa vidt saa stærk som nogen Sinde. Dette er jo ogsaa i fuldeste Maal erkendt af Finansministeren i de Bemærkninger, han fremkom med ved Finanslovsforlaget Forelæggelse. Nu vil det imidlertid være sangvinsk at antage, at der paa et Forslag som dette, der fremtræder som et Normalforslag, vil kunne gøres store Indskrænkninger paa de — om jeg saa sige — upolitiske Poster, som hidtil have været holdt ganske uden for den egentlige Partikamp. Men en Ting kan man ganske stkkert gøre, man kan undgaa at komme ind paa nye Veje, eller man kan i hvert Fald vise stor Forsigtighed med Hensyn til at lade Statskassen, for hvert Aar der gaar, paatage sig ny Opgaver, hentede fra Omraader, hvor tidligere det private Initiativ har været ene om Budget. Hvis vi betragte vore Finanslovs Udvikling fra første Færd til nu, maa det siges, at den har været en fortsat Udviden af Statens Initiativ, Statens Medhjælp, og en fortsat Tilbage trængen af det private Initiativ, den

private Medvirken. Det vilde sikkert være faldet dem, der grundlagde vore Finanslovsbehandlinger herhjemme, dem, der grundlagde Traditionen i saa Henseende, Mænd som Tscherning, Monrad og Fenger, meget haardt for Brystet, hvis de havde set, hvor vidt man nu paa en Mængde forskellige Omraader er kommen med Hensyn til Statens Støtte til Formaal, som tidligere udelukkende have henhørt under det private Initiativ. Det bevæger sig lige fra ældre og yngre Damer, som skulde ud at samle Indtryk, til de største kulturelle og sociale Opgaver. Der er en uhyre vid Skala der, og for hvert Aar bliver Skalaen videre. Nu er jeg saa lidt som nogen blind for, at hvad der skal til, det skal der til, og vi kunne paa ingen Maade ønske, at Staten i væsentlig ringere Grad end nu yder sin Støtte til Kommunikationsvæsenets Ophjælpning, til de forskellige Næringsveje, baade til Landbrug, Handel og Industri, til Oplysnings- og Undervisningsformaal, i det hele taget til alle de store vitale Opgaver, som nu en Gang ved Udviklingens Magt i større Grad end tidligere ere komne ind under Statens Forsorg. Her er det ikke muligt og heller ikke ønskeligt at gøre Tilbageskridt. Men som sagt, man kan vogte sig for Nybegyndelser, for at gaa meget videre i de paabegyndte Retninger.

Jeg skal som sagt ikke komme ind paa Finanslovsforslaget Enkeltheder, men jeg skal dog eksempelvis nævne et Punkt, hvor man ganske sikkert er kommet ind paa noget, som jeg ikke tror, vi hidtil have kendt. Det er de foreslaaede Tilskud til Subskriptionsværker, som have vist sig ikke at kunne fuldføres efter deres oprindelige Plan. Det er ikke saa smaa Beløb det her drejer sig om, og jeg nægter ikke, at det er en Innovation, som ikke forekommer mig at høre til de heldige, og som ogsaa har den uheldige Side, at den ganske sikkert vil kunne trække betydelige Konsekvenser efter sig.

Imidlertid, det bliver næppe Forhandlingen om Finanslovsforlaget Enkeltheder, som kommer til at fange Hovedinteressen i denne Samling, og det bliver næppe heller Forhandlingen om de forskellige større eller mindre Reformforslag, som endnu kunne vise sig over Horisonten. Det er ganske sikkert, at Forhandlingerne paa Rigsdagen her i Vinter og den politiske og saglige Hovedinteresse vil samle sig om Skattelovens Behandling. Her skal Slaget staa, her skal Afgørelsen træffes om, hvorvidt der virkelig skal komme noget nævne-